

CON ĐƯỜNG TỐT HƠN HẾT, TÌNH YÊU

Kinh Thánh: 1 Cô-rinh-tô 13:1–13

“1 Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và thiên sứ, nếu không có tình yêu thương, thì tôi chỉ như đồng kêu lên hay là chập chỏa vang tiếng. 2 Dầu tôi được ơn nói tiên tri, cùng biết đủ các sự mầu nhiệm, và mọi sự hay biết; dầu tôi có cả đức tin đến nỗi dời núi được, nhưng không có tình yêu thương, thì tôi chẳng ra gì. 3 Dầu tôi phân phát gia tài để nuôi kẻ nghèo khó, lại bỏ thân mình để chịu đốt, song không có tình yêu thương, thì điều đó chẳng ích chi cho tôi. 4 Tình yêu thương hay nhịn nhục; tình yêu thương hay nhơn từ; tình yêu thương chẳng ghen tị, chẳng khoe mình, chẳng lên mình kiêu ngạo, 5 chẳng làm điều trái phép, chẳng kiếm tư lợi, chẳng nóng giận, chẳng nghi ngờ sự dữ, 6 chẳng vui về điều không công bình, nhưng vui trong lẽ thật. 7 Tình yêu thương hay dung thứ mọi sự, tin mọi sự, trông cậy mọi sự, nín chịu mọi sự. 8 Tình yêu thương chẳng hề hư mất bao giờ. Các lời tiên tri sẽ hết, sự ban cho nói tiếng lạ sẽ thôi, sự thông biết hầu bị bỏ. 9 Vì chúng chúng ta hiểu biết chưa trọn vẹn, nói tiên tri cũng chưa trọn vẹn; 10 song lúc sự trọn lành đã đến, thì sự chưa được trọn lành sẽ bị bỏ. 11 Khi tôi còn là con trẻ, tôi nói như con trẻ, tư tưởng như con trẻ, suy xét như con trẻ; khi tôi đã thành nhơn bèn bỏ những điều thuộc về con trẻ. 12 Ngày nay chúng ta xem như trong một cái gương, cách mập mờ: đến bấy giờ chúng ta sẽ thấy hai mặt đối nhau; ngày nay tôi biết chưa hết: đến bấy giờ tôi sẽ biết như Chúa đã biết tôi vậy. 13 Nên bây giờ còn có ba điều này: đức tin, sự trông cậy, tình yêu thương; nhưng điều trọng hơn trong ba điều đó là tình yêu thương.”

Gợi ý bài học: Chúng ta thường gọi 1 Cô-rinh-tô 13 là "Chương về Tình Yêu" và thường nghe đọc trong các lễ cưới hoặc những dịp chúc mừng. Tuy nhiên, bối cảnh ban đầu của chương này hoàn toàn không mang màu sắc lãng mạn. Hội Thánh Cô-rinh-tô là một Hội Thánh rất phong phú về ân tứ thuộc linh. Nhưng nghịch lý là chính những ân tứ đó lại trở thành nguyên nhân gây chia rẽ, ganh tị và tranh cạnh giữa các tín hữu trong hội thánh. Người này tự hào về ân tứ của mình, người kia cảm thấy mình kém cỏi hơn, dẫn đến sự hỗn loạn trong cộng đồng Hội Thánh. Vì vậy, sau khi nói về sự đa dạng của các ân tứ trong chương 12, Phao-lô kết thúc bằng lời hứa: "tôi sẽ chỉ dẫn cho anh em con đường tốt lành hơn.." Đó chính là con đường của tình yêu thương.

Phao-lô bắt đầu bằng những lời rất mạnh mẽ: "Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và thiên sứ, nếu không có tình yêu thương, thì tôi chỉ như đồng kêu lên hay là chập chỏa vang tiếng." Vào thời đó, trong các đền thờ ngoại giáo thường có những nhạc cụ bằng đồng được đánh lên để tạo ra bầu không khí cuồng nhiệt trong lúc thờ cúng hoặc các đền thờ thờ phượng thần Dionysus. Phao-lô muốn nói rằng: “Nếu một người có khả năng nói năng xuất sắc, có ân tứ nói tiếng lạ hay những kinh nghiệm thuộc linh đặc biệt, nhưng không có tình yêu thương, thì tất cả chỉ là những tiếng ồn

ào vô hồn và không khác gì tiếng la hét điên cuồng của người ngoại đạo” Ông tiếp tục nhấn mạnh rằng Dầu tôi được ơn nói tiên tri, cùng biết đủ các sự mầu nhiệm, và mọi sự hay biết; dầu tôi có cả đức tin đến nỗi dời núi được, Dầu tôi phân phát gia tài để nuôi kẻ nghèo khó, lại bỏ thân mình để chịu đốt, song không có tình yêu thương, thì điều đó chẳng ích chi cho tôi. Điều này đánh thẳng vào vấn đề của Hội Thánh Cô-rinh-tô. Họ đang sử dụng ân tứ để đề cao bản thân thay vì gây dựng người khác. Họ xem ân tứ như bằng chứng của sự thuộc linh thay vì phương tiện để yêu thương và phục vụ. Vì vậy, Phao-lô nhắc họ rằng: Tình yêu không phải là một ân tứ trong số nhiều ân tứ khác, mà là nền tảng cho mọi ân tứ.

Từ câu 4 đến câu 7, Phao-lô mô tả 15 đặc tính của tình yêu thương. Điều đặc biệt là Phao-lô không dùng những từ ngữ diễn tả cảm xúc hay lý thuyết, nhưng dùng những động từ mô tả hành động cụ thể. Điều đó cho thấy tình yêu không chỉ là cảm xúc trong lòng, mà là cách sống được bày tỏ qua hành động. Đó là hay nhịn nhục, hay nhơn từ, chẳng ghen tị, chẳng khoe khoang, chẳng lên mình kiêu ngạo, chẳng làm điều trái phép, chẳng kiếm tư lợi, chẳng nóng giận, chẳng nghi ngờ sự dữ, chẳng vui về điều không công bình, nhưng vui trong lẽ thật. dung thứ mọi sự, tin mọi sự, trông cậy mọi sự, nín chịu mọi sự. Đặc biệt, Phao-lô đặt sự nhịn nhục ở đầu danh sách và sự chịu đựng ở cuối danh sách. Điều này cho thấy tình yêu thương luôn gắn liền với sự kiên nhẫn đối với những yếu đuối và thiếu sót của người khác. Nhiều vấn đề trong Hội Thánh Cô-rinh-tô xuất phát từ việc họ so sánh nhau, ganh tị nhau, và muốn chứng tỏ mình hơn người khác. Nhưng tình yêu thật không tập trung vào bản thân mình. Tình yêu luôn tìm kiếm ích lợi của người khác và sự hòa thuận của cộng đồng. Một đặc điểm rất đáng chú ý là "Tình yêu chẳng ghi nhớ việc ác.". Ý của câu này là không giữ một cuốn sổ trong lòng để ghi lại lỗi lầm của người khác rồi mang ra nhắc lại mãi. Tình yêu biết tha thứ và không nuôi dưỡng sự cay đắng.

Sau khi mô tả tình yêu, Phao-lô nói đến giá trị vĩnh cửu của nó: "Tình yêu thương chẳng hề hư mất bao giờ" Ngược lại thì Các lời tiên tri sẽ hết, sự ban cho nói tiếng lạ sẽ thôi, sự thông biết hầu bị bỏ. Những điều mà người Cô-rinh-tô rất tự hào chỉ có giá trị trong đời sống hiện tại. Chúng đều là những điều tạm thời và chưa trọn vẹn. Phao-lô ví chúng ta suy nghĩ như trẻ con, nói năng như con trẻ, nhận biết như hình ảnh phản chiếu cách mập mờ trong gương đồng. Nhưng khi Chúa Giê-xu trở lại và chúng ta gặp Ngài mặt đối mặt, những điều chưa trọn vẹn ấy sẽ chấm dứt. Lúc đó chúng ta không cần tiên tri nữa, không cần nói tiếng lạ nữa, không cần những ân tứ đặc biệt nữa. Nhưng tình yêu thương vẫn còn. Vì Đức Chúa Trời là tình yêu thương. Và trong Nước Trời, tình yêu vẫn tiếp tục tồn tại đời đời.

Phao-lô kết luận: "Nên bây giờ còn có ba điều này: đức tin, sự trông cậy, tình yêu thương; nhưng điều trọng hơn trong ba điều đó là tình yêu thương." Đức tin rất quý giá. Sự trông cậy rất cần thiết. Nhưng tình yêu thương là điều lớn hơn hết. Bởi vì Đức tin sẽ trở thành sự thấy. Sự trông cậy sẽ trở thành hiện thực. Nhưng tình yêu sẽ tồn tại mãi mãi.

Phao-lô không phủ nhận giá trị của các ân tứ thuộc linh. Ông khẳng định rằng ân tứ là món quà quý giá Chúa ban cho Hội Thánh. Tuy nhiên, điều quyết định giá trị của mọi ân tứ không phải là mức độ kỳ diệu của nó, mà là nó có được vận hành trong tình yêu thương hay không. Một người có thể có nhiều tri thức, nhiều khả năng, nhiều kinh nghiệm thuộc linh, nhưng nếu không có tình yêu thương thì trước mặt Chúa, tất cả đều trở nên trống rỗng. Ngược lại, một hành động yêu thương nhỏ bé nhưng xuất phát từ tấm lòng thật sẽ có giá trị đời đời. Mọi điều vinh quang của thế gian rồi sẽ qua đi. Nhiều điều mà con người tự hào hôm nay rồi sẽ biến mất. Nhưng những dấu ấn của tình yêu thương mang hình ảnh của Đấng Christ sẽ còn lại mãi trong Nước Đức Chúa Trời. Đó chính là con đường tốt lành hơn hết mà Phao-lô muốn chỉ cho Hội Thánh.

Câu hỏi áp dụng bài học:

Những điều tôi đang làm cho Chúa xuất phát từ tình yêu thương hay từ mong muốn được công nhận và khen ngợi?

Trong những đặc tính của tình yêu thương, đặc tính nào tôi đang yếu nhất và cần Chúa thay đổi nhiều nhất?

Những người sống gần tôi nhất có cảm nhận được tình yêu thương của Đấng Christ qua lời nói và hành động của tôi không?

Lời cầu nguyện: “Lạy Cha yêu thương, Chúng con cảm tạ Ngài vì Lời Chúa ngày hôm nay. Cảm ơn Chúa đã cho chúng con nhận biết con đường tốt lành hơn hết, đó là con đường của tình yêu thương. Xin tha thứ cho chúng con khi nhiều lúc chúng con chỉ chú trọng đến ân tứ, khả năng hay những điều mình làm được, mà quên mất rằng tình yêu mới là điều đẹp lòng Ngài. Xin đừng để những ân tứ và khả năng Ngài ban trở thành những tiếng động ồn ào vô nghĩa, nhưng giúp chúng con sử dụng mọi điều Ngài ban để yêu thương, phục vụ và gây dựng người khác. Nguyện khi một ngày đứng trước mặt Ngài, điều còn lại trong cuộc đời chúng con không phải là những thành công hay khả năng của bản thân, nhưng là những dấu ấn đẹp đẽ của tình yêu thương mang hình ảnh của Đấng Christ. Chúng con thành kính cầu nguyện trong danh Đức Chúa Giê-xu Christ. Amen.”